

ת"פ 58445/06/17 - מדינת ישראל נגד ג'רמה מולה

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 58445-06-17 מדינת ישראל נ' מולה
בפני כבוד השופטת אושרית הובר היימן

מדינת ישראל

המאשימה

נגד

ג'רמה מולה

הנאשם

הכרעת דין

א. מבוא:

1. כתב האישום בתיק שבכותרת מייחס לנאשם עבירה של איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין התשל"ז - 1977.

2. לפי כתב האישום, ביום 29.5.17 בשעה 3:30 או בסמוך לכך, בגן הסנהדרין השוכן ברח' גיבורי החיל בעיר יבנה, שהה הנאשם ביחד עם טמסגן קאסו (להלן: "טמסגן") ואחרים.

בנסיבות אלו ולאחר שהתקבל אירוע על הקמת רעש, הגיעו למקום הפקחים ספיר צבי, מאור שמואל, דודי חיים והשוטר אליעזר מקוננט. בעת שרשם הפקח דודי חיים דו"ח על הקמת רעש לטמסגן, אמר הנאשם לספיר, מאור ואליעזר "אני רואה כל אחד מכם בחוף הים, בלי מדים ואתם תפגעו" וכן "אני מאחל לכם שתפגעו כמו בפיגוע". בשלב זה, הודיע אליעזר לנאשם כי הוא מעוכב. בתגובה אמר הנאשם "אם אני כבר מקבל דו"ח אתם תתפוצץ".

מיד ובסמוך לכך, ניגש הנאשם אל ספיר ובעודו נצמד אליה אמר לה "אני מכיר אותך, אני אפגע בך במהלך עבודתך".

בהמשך, בתחנת המשטרה, אמר הנאשם לאליעזר "אל תדאג אנחנו ניפגש אני אדאג שיהיה לך טוב".

עפ"י כתב האישום, במעשיו המתוארים לעיל איים הנאשם בפגיעה שלא כדין בגופם ובחירותם של ספיר, מאור ואליעזר וזאת בכוונה להפחידם.

תשובת הנאשם לכתב האישום:

3. במענה לכתב האישום הנאשם הודה, כי היה במקום ואף עוכב על ידי המשטרה, כך כפר בכך שאיים על השוטרים והפקחים, טען כי אכן היה דין ודברים אך לא אלו לא הגיעו לכדי איום.

ב. מסכת הראיות:

4. במסגרת פרשת התביעה נשמעו עדויות הפקחים דודי חיים, מאור שמואל וספיר צבי, וכן עדויות השוטרים אליעזר מקוננט ועידו וויס. כן, הוגשו הודעת הנאשם (ת/1), טופס הודעה על זכויות חשוד טרם חקירה (ת/2), דו"ח פעולה של השוטר אליעזר מקוננט (ת/3), דו"ח עיכוב (ת/4), הודעת קנס על הקמת רעש שנמסרה לנאשם (ת/5), דו"ח פעולה של הפקח דודי חיים (ת/6), הודעת קנס

שנמסרה לטמסגן (ת/7) ודו"ח פעולה של הפקחית ספיר צבי.

5. במסגרת פרשת ההגנה נשמעה עדותו של הנאשם וכן עדות עד ההגנה קאסו טמסגן.

פרשת התביעה:

עדויות של הפקחית ספיר צבי (להלן: "ספיר"):

6. דו"ח הפעולה שערכה ספיר הוגש (ת/8), ועל פיו ביום האירוע עבדה ספיר במשמרת לילה יחד עם השוטר אליעזר והפקח מאור שמואל, ובשעה 03:25 לערך הגיעו באופן יזום, יחד עם צוות הפיקוח דודי חיים למקום, ושמעו רעש שנבע מבוקסה. בזמן רישום הדו"ח לאחד הבחורים שלקח אחריות על הבוקסה, חבריו החלו להתלהם ולקלל. אז, הנאשם החל לאיים ואמר **"אני רואה כל אחד ואחד מכם בחוף הים בלי מדים ואתם תיפגעו"**, וכי **"אני מאחל לכם שתיפגעו כמו בפיגוע"**. בשלב זה, השוטר אליעזר קרא לתגבורת (ניידת 402 יבנה), וכאשר הניידת הגיעה, הודיע לנאשם כי הוא מעוכב לתחנת המשטרה והוא הובל לתחנה בניידת 402. כן, ציינה ספיר בדו"ח הפעולה, כי לאורך כל התקרית, הנאשם התקרב ונצמד אליה בצורה מאיימת והוסיף ואמר, כי הוא **"מכיר אותי ויפגע בי במהלך עבודתי"**.

7. בעדותה, מסרה העדה, כי היא עובדת כפקחית מזה - 4.5 שנים ומטפלת מדי יום באירועים מרובים. ביחס לאירוע נשוא כתב האישום סיפרה, כי היא זוכרת את האירוע אבל לא לפרטיו. העדה זכרה לספר בעדותה הראשית, כי בעת שטיפלה יחד עם פקחים נוספים באירוע הקמת רעש, בו השתתפו בין 10-15 אנשים, רשם הפקח דודי חיים דו"ח לאדם שלקח אחריות על הרמקול שהיה במקום. באותו הזמן הנאשם פנה אליה וכך תיארה התנהגותו **"פשוט בא אלי פנים מול פנים והתחיל לאיים. ואני זוכרת שהוא איחל שיקרה לי משהו כמו בפיגוע, ושהוא נתן עוד איום שהוא יפגוש אותי אחרי שעות העבודה, לא זוכרת בדיוק את האיום היום, אבל לפי מה שרשום בדו"ח זה מה שהיה"**. (עמ' 29, ש' 27 - 29, עמ' 30, ש' 1). בהמשך העריכה ספיר את המרחק של הנאשם ממנה, בכחצי מטר. אחרי שרוענן זכרונה עפ"י דו"ח הפעולה שערכה, אישרה כי התיאור שמסרה בדו"ח באשר לאמירותיו ומעשיו של הנאשם משקף את אשר ראתה ושמעה באירוע. העדה מסרה כי אין לה כל היכרות עם הנאשם, וכי יתכן שהוא עצמו מכיר אותה במסגרת עבודתה כפקחית בעיר בלבד.

8. בחקירתה הנגדית, עומתה העדה עם העובדה שעפ"י תיאורה הגיע צוות הפיקוח למקום באופן יזום, בעוד שעפ"י השוטר אליעזר הם נקראו למקום ע"י הפקח דודי חיים, וכך גם עפ"י עדות הפקח דודי עצמו. העדה הסבירה, כי כאשר נכתב כל ידה שהגיעו "באופן יזום", הכוונה היא שלא הייתה קריאה מהמוקד העירוני או מהמוקד המשטרה, וכי יכול להיות שהפקח דודי שעבד כסיר באותו הלילה שמע רעש וקרא להם (עמ' 33, ש' 1, 8). גם בחקירתה הנגדית ציינה העדה, כי בהגיעה למקום שמעה רעש ומוסיקה, וכי הפקח דודי החל ברישום דו"ח לבחור שנטל אחריות על השמעת המוזיקה. כאשר עומתה העדה עם גרסתו של הפקח דודי, לפיו האיום של הנאשם "שתפגע" בעבודה" הושמע ספציפית כלפיה, הסבירה "כן, האיום ביחס לעבודה היה אישית כלפיי, אבל כשהוא אמר שהוא יראה את כולנו בלי מדים זה היה מכוון לכולם" (עמ' 32, ש' 9 - 10), ושוב בהמשך "הוא אמר שיראה את כולנו בלי מדים, הוא לא אמר אראה אותך בלי מדים" (שם, ש' 21). עוד עומתה העדה עם העובדה שעפ"י גרסת השוטר אליעזר, הנאשם נצמד גם אליו והשמיע איומים והשיבה "אין סתירה בין הדברים, אם הוא נצמד אלי אולי בהמשך האירוע הוא נצמד גם לאליעזר שהחליט לעכב אותו" (שם, ש' 24 - 25). במסגרת חקירתה הנגדית עמדה העדה על כך שהיא שמעה במדויק את דברי הנאשם, כהאי לישנא:

"ש. בזמן שהנאשם אומר את הדברים שאת טוענת אז היו עוד אנשים ורעש?"

ת. אמרתי שהוא עמד מולי והיו עוד אנשים מסביב.

ש. שמדברים צועקים ורועשים.

ת. כן.

ש. אז יכול להיות שלא שמעת בדיוק מה שהוא אמר?

ת. אני שמעתי בדיוק.

ש. הוא אמר את הדברים שהתייחסו אליך?

ת. היה משהו שהתייחס אלי ספציפי והיה משהו שהתייחס לכולם.

ש. כל מי שהיה באירוע שמע משהו אחר, יכול להיות שזה בגלל הרעש, וקלט כל מה שרצה לשמוע?

ת. לא בדיוק מה שרצינו לשמוע, אדם שעומד מולי חצי מטר, לא יכולה שלא לשמוע.

ש. איך את מסבירה את זה שמאור נניח כותב בדו"ח פעולה שלו, שמה שהוא שמע זה הלוואי ותפגעו בפיגוע, ואת מציינת, "אני רואה כל אחד מכם בחוץ הים במדים"?

ת. ומאחל לכם שתפגעו בפיגוע זה אותן מילים.

(עמ' 33, ש' 23 - עמ' 34 ש' 3).

9. לאחר שבחנתי את עדותה של ספיר, מצאתי אותה סדורה ועקבית ביחס לאשר נכתב על ידה בדו"ח הפעולה. המדובר בעדה ניטרלית, נעדרת כל אינטרס, אשר אין חולק כי אינה מכירה את הנאשם (גם הנאשם מאשר זאת בעדותו (עמ' 43)). העדה מתארת כיצד קרב אליה הנאשם ונצמד אליה באופן מאיים והשמיע את דברי האיום מקרוב, כאשר עמד כלפיה פנים אל פנים, כך ששמעה בבירור את הדברים שאמר. העדה ידעה להבחין בין דברי איום שנאמרו ישירות כלפיה (שהנאשם מכיר אותה ויפגע בה במהלך עבודתה), לבין דברי איום שהושמעו כלפי יתר הפקחים והשוטר שהיה במקום ("אני רואה כל אחד ואחד מכם בחוף הים בלי מדים ואתם תיפגעו", ו"אני מאחל לכם שתיפגעו כמו בפיגוע").

עדותו של הפקח דודי חיים (להלן: "דודי"):

10. הפקח דודי מסר בעדותו, כי הוא עובד בפיקוח העירוני בעיר יבנה מזה כ- 7 שנים וכי נוכח ריבוי אירועים אינו זוכר את האירוע הספציפי נשוא כתב האישום. לפיכך, ומכח כלל הקפאת הזכירה שבעבר, הוגש דו"ח הפעולה שערך ביום האירוע (ת/6).

11. עפ"י דו"ח הפעולה, ביום 29.05.17, קרא דודי לניידת שיטור עירוני בה עבדו הפקחים ספיר צבי ומאור שמואל ביחד עם השוטר אליעזר מקוננט, לצורך זיהוי אדם, אשר נדרש בעניינו לרשום דו"ח על הקמת רעש והשמעת מוסיקה. כאשר ניידת השיטור הגיעה למקום, זוהה התושב עפ"י ת. ז, ובעודו רושם את הדו"ח, שמע את הנאשם אומר לפקחית ספיר "אמן תיפגעו בעבודה", "אני מכיר אותך חכי", תוך שהוא נצמד אליה ומתלהם. בשלב זה, הודיע השוטר אליעזר לנאשם, כי הוא מעוכב והנאשם המשיך לאיים על הפקחית ספיר אך לא שמע את הנאמר. הנאשם עוכב לתחנת המשטרה, והפקח דודי מסר דו"ח לאותו אדם שזוהה כאחראי להקמת הרעש.

12. בחקירתו הנגדית, הבהיר דודי כי הזמין ניידת שיטור מאחר ואותו אדם שנטל אחריות על השמעת המוזיקה סירב להזדהות, ולו במסגרת תפקידו אין סמכות לדרוש זיהוי. העד לא זכר אם הגיע למקום בעקבות קריאה או באופן יזום, לא זכר מי הגיע עימו למקום ומדוע לא נרשמה זהותו, לא זכר כמה נערים היו במקום והיכן כתב את דו"ח הפעולה שערך.

13. חרף האמור, מצאתי את עדותו של הפקח דודי ככזו שמחזקת את עדותה של הפקחית ספיר ומשתלבת עימה. אמנם, הפקח דודי מתאר כי קרא לניידת השיטור למקום, לאחר שהוא איתר אירוע של הקמת רעש והחשוד בביצועה סירב להזדהות, וספיר כתבה בדו"ח הפעולה כי הגיעו למקום "באופן יזום", אולם לא מצאתי באמור סתירה מהותית, שכן גם ספיר עצמה מבהירה שכוונתה הייתה שהניידת לא הגיעה אל המקום בעקבות קריאת מוקד עירוני או משטרת, וכי מאוד יתכן שדודי הגיע למקום בעת סיור וקרא להם. הפקח דודי מאשר בעדותו, כי שמע את הנאשם אומר לפקחית ספיר "אמן תיפגעו בעבודה", "אני מכיר אותך חכי", תוך שהוא נצמד אליה ומתלהם. דברים אלו עולים בקנה אחד עם עדותה של ספיר, לפיה הנאשם נצמד אליה באופן מאיים, ואמר לה כי הוא מכיר אותה ויפגע בה במהלך עבודתה, אף אם המלל אינו זהה. הפקח דודי אף כותב בדו"ח הפעולה, כי כאשר הודיע השוטר אליעזר לנאשם, שהוא מעוכב, הנאשם המשיך לאיים על הפקחית ספיר אך לא שמע את הנאמר, ומכאן ניתן ללמוד כי התלהמותו של הנאשם המשיכה גם לאחר שהובהר לו שהוא מעוכב. העובדה

שהפקח דודי אינו זוכר פרטים כמו - האם הגיע למקום בעקבות קריאה והיכן כתב את דו"ח הפעולה, אינה מעלה ואינה מורידה בעיני לעניין משקל עדותו.

עדותו של הפקח מאור שמואל (להלן: מאור):

14. בעדותו הראשית תיאר הפקח מאור את נסיבות המקרה:

"זה היה משמרת לילה, אני אפילו לא יודע בדיוק את השעה, זה היה לפנות בוקר, עבד איתי השוטר מקוננט והפקחית ספיר צבי. נתבקשנו לסייע לפקח דודי חיים, כי הוא רצה לבצע אכיפה על נערים שישבו בגינה ציבורית שזה היה קרוב לעירייה. כשהגענו ראינו כמה בני נוער עם מוזיקה עם בוקסה גדולה, צועקים עושים הקמת רעש, זה היה לפנות בוקר, זה היה ממש מאוחר. פשוט שהוא רשם להם את הדו"ח כשבאנו לעזוב, אז אחד הנערים במקום התחיל לקלל ולהגיד שתיסעו ותפגעו כמו בפיגוע, אני אתפוס אתכם בלי מדים, חכו חכו, זהו אני לא בדיוק זוכר את כל האמירות, אבל היה התלהמות של אנשים ובחורות שצעקו.

...

ש. אמרת איזה משהו שהוא אמר לך משהו בלי מדים?

ת. האמירה המדויקת הוא אמר חכו אני אתפוס אתכם בלי מדים משהו כזה.

...

ש. אני ארענן זכרונך לגבי האמירה הנוספת שלו, כתבת בדו"ח שהוא אמר "אל תדאגו אני מכיר כל אחד ואחד מכם אני אתפוס אתכם בלי מדים"?

ת. אוקיי אם רשמתי זה מה שהיה. זה היה כבר מלפני שנה, אני לא יכול לזכור, היו לי מלא אירועים.

(עמ' 20, ש' 9 - 15, 22 - 23, 26 - 28).

15. מאור ציין, כי אין לו כל היכרות עם הנאשם.

16. בחקירתו הנגדית, הבהיר מאור כי הגיעו אל המקום בעקבות קריאה של הפקח דודי. העד ציין, כי בדו"ח הם חוזרים עם המעוכב לתחנה, אך אינו זוכר מה קרה במקרה זה עם הנאשם. עוד סיפר, כי הייתה במקום קבוצה של אנשים, אינו זוכר כמה, שהתלהמו וקיללו. מאור עמד על כך שהושמעו ע"י הנאשם איומים כלפי כלל הפקחים והשוטר במקום וכן הוסיף "אני עושה את העבודה שלי כדי להגן על הציבור ביבנה ועל התושבים, וזאת העבודה שלנו בלילות, לבוא ולזכור מילה במילה מלפני שנה, זה לא יכול לקרות. אני מטפל בעשרות אירועים, אם הוא אומר שלא אמר אז זה כתוב בדו"ח" (עמ' 23, ש' 12 - 14).

17. גם את עדותו של מאור מצאתי כמהימנה וככזו המשתלבת עם יתר העדויות. שכן, גם מאור מתאר שהגיע אל

המקום עם ספיר והשוטר אליעזר, בעקבות אירוע של הקמת רעש, על מנת לסייע לפקח דודי חיים. גם מעדותו עולה, כי בעת שהחל הפקח דודי לרשום דו"ח לחשוד בהקמת רעש, החלו הנוכחים במקום להתלהם ולצעוק והנאשם החל "**לקלל ולהגיד שתיסעו ותפגעו כמו בפיגוע... חכו חכו**", וכי איים במילים "**אל תדאגו אני מכיר כל אחד ואחד מכם אני אתפוס אתכם בלי מדים**". מאור לא חזר בו מהדברים האמורים בחקירתו הנגדית, אלא דבק בגרסתו. דברי איום אלו עולים גם עם עדותו של הפקח דודי, שמסר כי הנאשם אמר לפקחית ספיר "**אני מכיר אותך חכי**", וגם עם עדותה של ספיר עצמה, שאמרה שהנאשם אמר "**אני רואה כל אחד ואחד מכם בחוף הים בלי מדים ואתם תיפגעו**", ו "**אני מאחל לכם שתיפגעו כמו בפיגוע**". אמנם, אין זהות אבסולוטית בין האמירות הזכורות ע"י העדים, אך הן בהחלט קרובות מאוד הן במלל, הן במשמעות והן ברוחם של הדברים. עוד, לא מצאתי לפקפק בעדותו של מאור, מאחר ואין חולק שהיה במקום במסגרת עבודתו, וכי אין לו כל היכרות קודמת עם הנאשם. העובדה שמאור לא ידע למסור בדיוק באיזה אופן הגיע הנאשם אל תחנת המשטרה אינה משמעותית בעיני ואין לה כל השפעה על משקל עדותו.

עדותו של השוטר אליעזר מקוננת (להלן: "השוטר אליעזר"):

18. העד מסר, כי מזה 17 שנה הוא משרת במשטרה, וכי במועד האירוע שימש כסייר בשיטור העירוני. העד תיאר בעדותו את נסיבות האירוע:

"עבדתי עם שני פקחים, מאור שמואל וספיר צבי. יש פקחים של השיטור העירוני ויש פקחים קלסיים. דודי עבד לבד וביקש מאתנו סיוע בגן הציבורי, שם היה מספר רב של אנשים והגעתי לסייע למקום לסייע לו עם שני הפקחים. דודי היה במקום, הצביע על איזה מישהו ורשם לו דו"ח. לא יודע מה היה בדיוק באותו יום, הם עשו רעש והפקח נתן להם דו"ח, הם החלו להשתולל ולאיים עליו אז הוא קרה לו. הגעתי לשם, הפקח דודי רשם את הדו"ח ותוך כדי הנאשם ניגש לדודי לאיים עליו וביקשתי ממנו שיתרחק מהמקום ושלא יפריע לו בעבודה. גם עלי הוא איים. אמר: "מי אתם בכלל? מה אתם? אני אטפל בכם".

ש. אתה זוכר בדיוק את האמירות?

ת. לא. מה שקראתי. הודעתי לו שהוא מעוכב בגין העלבת עובד ציבור ואיומים. לקחתי אותו לתחנה וגם שם המשיך לאיים ולצעוק. אמרתי לו שיירשם לו דו"ח איכות הסביבה, רשמתי לו דו"ח והעברתי אותו לחקירות."

19. אם כן, גם עפ"י עדותו של השוטר אליעזר הגיע אל המקום לסייע לפקח דודי, אשר ביקש לרשום דו"ח על הקמת רעש, ולאחר שהנוכחים במקום החלו להתלהם. בנוסף, גם על פי עדותו, ברגע שהחל הפקח דודי לרשום דו"ח, החל הנאשם לאיים על הפקחים ועליו, הן במלל והן בהתנהגות בכך שנצמד אליהם. במובן זה, עדותו של השוטר אליעזר מחזקת את עדויות הפקחים שהיו במקום ועולה בקנה אחד עימן.

20. מאחר והשוטר אליעזר העיד, כי אינו זוכר בדיוק את האמירות שנאמרו ע"י הנאשם, הוגש דו"ח הפעולה שנכתב על ידו (ת/3), ובו צוין "**במהלך הרישום דו"ח, אחד הצעירים ניגש לפקחים התחיל לאיים עליהם**

ועלי אתם עוד תתפוצצו, אני אדאג לעשות לכם, מי אתם אפסים, נצמד אלינו בצורה מאיימת. ביקשתי תגבור...יש לציין כי לאחר הגעה לתחנה המעוכב אמר לי אל תדאג אנחנו נפגש, אני אדאג שיהיה לך טוב".

21. כן, הוגש דו"ח העיכוב שערך השוטר אליעזר (ת/4), בו נכתבה תגובת המעוכב "אם אני מקבל דוח אתם תתפוצץ", ובעדותו אמר השוטר "זה דו"ח שלי. כנראה התכוונתי ל"אתם תתפוצצו" (עמ' 14, ש' 7). בנוסף הוגשה הודעת הקנס על הקמת רעש שנמסרה לנאשם בתחנת המשטרה (ת/5). העד אישר, כי המסמכים נערכו על ידו וכי מה שנכתב בהם משקף את אשר אירע בפועל.

22. בחקירתו הנגדית, ציין השוטר אליעזר כי הודעת הקנס נמסרה לנאשם בשל ביצוע עבירה של הקמת רעש, אבל הוא עוכב לתחנת המשטרה בגלל עבירת האיומים. כמו כן, חזר על כי הגיע למקום בעקבות בקשה של הפקח דודי לסיוע, וכי כשהגיע למקום הבחין ב - 7-8 אנשים שגרמו לרעש. לשאלת ב"כ הנאשם, העד אישר, כי פגש בנאשם יום קודם לכן, באירוע אליו נקרא כשהיה במשמרת, אך שלל מכל וכל את הטענה שבעקבות אותו אירוע התנכל לנאשם.

23. אמנם, עדותו של השוטר אליעזר שונה במידה מסוימת מעדויות הפקחים, אולם השוני בה מתבטא רק בכך שהיא מצמצמת בכל הנוגע להתנהלות הנאשם כלפי הפקחים. האמירות שתועדו ע"י השוטר אליעזר הן דומות במשמעותן לאמירות שזכרו הפקחים ("אתם תתפוצצו", כמו בפיגוע, "אני אדאג לעשות לכם", כמו אני אתפוס אתכם), אך הן פחות נוקבות ופחות ישירות, כך שוודאי לא ניתן לטעון בהתבסס עליהן כי השוטר אליעזר ביקש להתנכל לנאשם ולהשחירו, ומאידך בהחלט ניתן לומר, כי עדות זו מחזקת את עדויות הפקחים, זאת גם ביחס להתנהגותו של הנאשם, בכך שנצמד אל הפקחים בצורה מאיימת וגם ביחס לדברים שנאמרו על ידו. לא סברתי, כי יש בשוני המסוים בין עדותו של השוטר אליעזר לעדויות הפקחים, בכדי להוות סתירה מהותית, אלא הבדלים שאך טבעי שיהיו בין תפיסתם של אנשים שונים את החוויה הלחוצה והאינטנסיבית שעברו.

24. לכל העדויות האמורות הצטרפה גם עדותו של השוטר עידו וייס, אשר הייתה טכנית במהותה. השוטר וייס העיד כי נקרא אל המקום לצורך סיוע בעיכובו והובלתו של הנאשם אל תחנת המשטרה. כן ציין, כי לא הבחין בסימני חבלות על גופו של הנאשם. עדות זו מחזקת ומשלימה את יתר העדויות מטעם המאשימה.

לסיכום ראיות המאשימה:

25. ממכלול ראיות המאשימה עולה, כי במועד האירוע, הגיע אל גן הסנהדרין ביבנה הפקח דודי חיים, הבחין בקבוצה המונה 8 - 10 צעירים, המקימים רעש ומשמיעים מוזיקה בשעת לילה מאוחרת (03:30 לערך). לאחר שאחד מן הנוכחים, טמסגן, נטל אחריות על השמעת המוזיקה, החל הפקח דודי חיים לרשום לו דו"ח, אולם אז החלו טמסגן וחבריו לצעוק ולהתלהם, והלה אף סירב להזדהות. בשלב זה, נדרש הפקח דודי לסיוע משטרי ולמקום נקראה הניידת בה היו הפקחים מאור וספיר וכן השוטר אליעזר. כאשר הגיעו אל המקום, זיהו הם גם כן הקמת רעש ע"י החבורה, צעקות והתלהמות. באותה העת, החל הנאשם לאיים במלל ובהתנהגות, ולכן עוכב והובא לתחנת המשטרה.

26. מצאתי את עדויות הפקחים והשוטר אליעזר כמהימנות, סדורות, עקביות ומשלימות זו את זו. אכן, קיימים הבדלים מסוימים בין העדויות ובין דו"חות הפעולה שנרשמו, ביחס למלל שנאמר ע"י הנאשם ולרצף האירועים, אולם אין מדובר בסתירות מהותיות, אשר יש בהן בכדי לפגוע במשקלן של הראיות, אלא בהבדלים שוליים שאך טבעי שיהיו בזכרונם של אנשים שונים שחווים חוויה.

27. ראה בהקשר זה, דברי כב' השופטת ברלינר, בע"פ 11235/05, היפים גם בענייננו:

"סתירות, בפני עצמן אינן מונעות את בית המשפט מקביעת ממצאים גם באשר לעובדות שלגביהן חלו הסתירות (סעיף 57 לפקודת הראיות (נוסח חדש) תשל"א - 1971). על מנת שהסתירות תכרסמנה, או תאינה לחלוטין את העדות שמדובר בה, עליהן להוות סתירות "מוכוונות מטרה", סתירות מהותיות, שאחרת אין להן משמעות (וראה לעניין זה ע"פ 522/71 בחג'אן נ' מ"י, פ"ד כו (2) 158, ע"פ 950/80 כהן נ' מ"י, פ"ד לו (3) 561)".

וכן בע"פ 10432/05 פלוני נ' מדינת ישראל, תק-על 2007 (2) 3987, אומר השופט לוי:

"השאלה איננה אם קיימים אי דיוקים ואי התאמות בפרטים, אלא אם המקשה כולה היא אמינה ואם הגרעין הקשה של האירועים והתמונה הכוללת המתקבלת מן העדות והחיזוקים לה מאפשרת מסקנה בדבר אשמת הנאשם מעבר לכל ספק" (ע"פ 993/00 נור נ' מדינת ישראל, פ"ד נו (6) 205, 233; עוד ראו: ע"פ 1258/03 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נח (6) 625, 637; ע"פ 5612/92 מדינת ישראל נ' בארי, פ"ד מח (1) 302, 317; ע"פ 7874/04 חסיד נ' מדינת ישראל, לא פורסם, מיום 16.2.05, ע"פ 10564/02 מדינת ישראל נ' פלוני, לא פורסם, מיום 30.5.05).

28. ב"כ הנאשם ביקשה לרמוז, כי הפקחים והשוטר אליעזר נסעו יחד אל תחנת המשטרה וכתבו יחד את דו"חות הפעולה, תיאמו את גרסאותיהם - טענה קשה בפני עצמה. אולם, לו אכן היה מתרחש תסריט כאמור, היינו מצפים לראות זהות מוחלטת בין דו"חות הפעולה. דווקא ההבדלים בין דו"חות הפעולות שנכתבו ע"י הפקחים והשוטר אליעזר ובין עדויותיהם מחזקים את מהימנותם, בפרט לאחר שמצאתי כי אינם מהותיים וכי בכל הנוגע ללב האירוע, "הגרעין הקשה", עדויותיהם מחזקות ומשלימות זו את זו, באופן שניתן להשתית עליהן ממצאים בדבר אשמתו של הנאשם במיוחד לו.

פרשת ההגנה:

29. במסגרת פרשת ההגנה העיד הנאשם וכן העיד עד ההגנה טמסגן קאסו.

30. הנאשם תיאר בעדותו הראשית את נסיבות המקרה, כהאי ליסנא:

"ישבנו בפארק, אני והחברים שלי. עצרה לידנו ניידת, באו פקח ושוטר, שאלו של מי הבוקסה ששמענו בה מוזיקה, הבן אדם שם אמר שזה שלו, השוטר בא עם הפקח, הביאו לו דו"ח, שאלנו למה מביאים לו דו"ח, לא הזהירו אותנו ואני לא יודע משום מה הוא הזמין עוד ניידת. כאילו דיבר אתו, אז הוא החליט להזמין

ניידת. כנראה נלחץ. באו שוטרים, לא יודע כמה בדיוק, התחילו לבוא, טאק... לשאול שאלות, זוזו... אני הלכתי לשבת בספסל, היה השוטר אליעזר ואיך שראיתי אותו, כי היה לי משהו אתו יום לפני או יומיים, ישבתי בספסל והוא בא עם כל הבלגאן הזה והחליט שהוא מעכב אותי, אמרתי לו על מה אני מעוכב, אמר לי שאני בא אתו וכל השוטרים באו, נצמדו אלי ואז הוא לקח אותי לניידת ולתחנה." (עמ' 38, ש' 6 - 14).

31. אם כן, עפ"י עדותו הראשית של הנאשם, מתוארת סיטואציה שלווה שבה הוא וחבריו יושבים להנאתם בפארק, כאשר לפתע מגיע פקח ובאופן שרירותי ותוקפני, ונותן דו"ח לאחד הנוכחים. האחרים, בתגובה, רק שאלו את הפקח, למה הוא נותן דו"ח מבלי ליתן אזהרה קודם, והוא מסיבה לא ברורה "כנראה נלחץ" והזמין עוד ניידת. כאשר הגיעה ניידת הנוספת, הנאשם פרש לשבת בספסל, אך השוטר אליעזר שזיהה אותו מאירוע אחר, ניגש אליו והחליט באופן פתאומי שהוא מעכב אותו, נצמד אליו ולקח אותו לניידת ומשם לתחנת המשטרה. הנאשם הכחיש בהמשך עדותו הראשית כי איים על השוטר והפקחים באופן כלשהו, וטען רק "אולי הרמתי את הקול, כשצעקתי ושאלתי למה אתה לוקח אותי ועל מה אני מעוכב" (שם, ש' 31-30).

32. בחקירתו הנגדית אישר הנאשם, כי ישב עם חברים, בגן ציבורי שממוקם בקרבה רבה לשכונת מגוריו, בשעה 03:30 לפנות בוקר, וכי הם השמיעו מוזיקה חזקה מתוך רמקול גדול. הנאשם מסר עוד, כי אינו מכיר את הפקח דודי שהגיע אל המקום ושאל "של מי הבוקסה" (עמ' 40). כאשר חברו קאסו השיב, כי הבוקסה שלו, הפקח החל לרשום לו דו"ח. ואז, פנו אל הפקח כל הנוכחים במקום בטענה, מדוע הוא רושם דו"ח ולא נותן אזהרה. הנאשם מסר עוד, כי אינו מכיר את הפקחים שהגיעו אל המקום לאחר מכן, וכי אינו יודע מה הסיבה שיעלילו עליו שאיים עליהם. כל הדברים האמורים שמסר הנאשם, עלו גם מעדויות השוטרים.

33. ביחס לשוטר אליעזר סיפר, כי יומיים קודם, הגיע השוטר אליו הביתה בעקבות ויכוח שהיה בין אחיו, ולאחר שהשכנים הזמינו משטרה. באותו אירוע, הנאשם הגיע אל הבית, הסביר לשוטרים כי מדובר בוויכוח משפחתי ואמר להם שיצאו מביתו. לטענת הנאשם, השוטר אליעזר נפגע מכך, ולכן באירוע נשוא כתב האישום "חיפוש" אותו, למרות שישב בשקט על הספסל ולא התערב בנעשה. הנאשם ציין, כי לא הייתה אלימות באירוע האחר, לא היה מעצר ולא שימוש בכח, אלא ויכוח בלבד בו דרש הנאשם שהשוטר אליעזר יעזוב את ביתו. לטענת הנאשם, באירוע נשוא כתב האישום, כאשר הגיע אל תחנת המשטרה, שאל אותו שוטר אחר על האירוע הקודם, וזו לטענתו ראייה לכך שהשוטר אליעזר חיפש תירוץ לעכבו ועשה זאת ללא סיבה מוצדקת ועל לא עוול בכפו.

34. באשר לפרישתו אל הספסל, מסר הנאשם כי מיקומו היה מספר מטרים מההתרחשות וכי ישב עמו על הספסל עוד חבר אחד (עמ' 43). לטענת הנאשם, כאשר ראה את השוטר אליעזר מגיע, ביקש להימנע מעימות עימו ולכן פרש הצידה, ואז השוטר הגיע עד אליו ואמר לו שהוא מעוכב, ללא כל סיבה, "ופה החל הלהט" כדבריו (שם, ש' 9). הנאשם אישר, כי בשלב זה צעק והרים את קולו (עמ' 45, ש' 5). כן, טען הנאשם, כי יתכן שחבריו שנכחו במקום אמרו את הדברים והשוטרים סברו בטעות שהוא זה שאמר אותם.

35. גרסתו זו של הנאשם נשמעה לראשונה בעדותו בבית המשפט ואין לה זכר בהודעתו במשטרה (ת/1). בהודעתו אמנם הכחיש הנאשם, כי השמיע דברי איום, אך לא סיפר מאומה על פרישתו הצידה אל הספסל, כאשר הבחין בשוטר אליעזר, וכי השוטר "חיפש" אותו ויזם את העימות עימו. כאשר נשאל בראשית חקירתו "מה

קרה עם השוטרים?" מסר כי "השוטרים באו והעירו לנו פעם ראשונה ונתנו ישר דו"ח, הם באו ללכת והתחלתי לצאת על החברים שלי והם חשבו שבאתי עליהם" (שם, ש' 6-7). בהמשך לכך כאשר נשאל "איך יצאת על החברים שלך באיזה מילים?", השיב "לא זוכר מה אמרתי להם ואז השוטרים עשו מזה רעש" (שם, ש' 8 - 9). כלומר, גרסתו הראשונה של הנאשם היא, כי בכלל "יצא" על החברים שלו, במילים בוטות, והשוטרים סברו שזה הופנה כלפיהם. לאחר האמור, הנאשם אמנם מזכיר את העובדה שהשוטר אליעזר היה אצלו בבית יום קודם, אך לא טוען להפללה, התנכלות או "תפירת תיק", אלא כי "כביכול אם היה משהו שהיה גורם לי להיעצר או להיות חשוד, אז הוא היה עוצר אותי אתמול ולא מחכה להיום" (שם, ש' 17 - 18).

36. ראוי לציין, כי הנאשם לא מסר בעדותו בבית המשפט כל גרסה באשר לדברים שהעיד אליעזר שאמר הנאשם לו בעת שעוכב ובתחנת המשטרה ולעניין זה עומדת לפני בית המשפט עדות השוטר בלבד (בצירוף דו"ח הפעולה ודו"ח העיכוב שערך).

37. הכללה, כיעדות כבושה, ערכה ומשקלה המועטים ביותר משום ש'הכובש עדותו' חשוד, מטבעה דברים, באמיתותה (ר' ספרושלכב' השופט קדמי "עלה ראיות" חלק ראשון, עמ' 441 וכן בפסיקה ע"פ 2014/94 סאלח נ' מדינת ישראל ו - ע"פ 355/88 לוינ' מדינת ישראל).

38. בנסיבות המפורטות לעיל, אני קובעת כי יש לראות בגרסתו של הנאשם, כפי שנמסרה בבית המשפט, גרסה כבושה שלא ניתן כל הסבר סביר לכבישתה וככזו, משקלה הראייתי הינו נמוך ביותר. לא מצאתי בדברי הנאשם כל הסבר המניח את הדעת, מדוע בחר שלא למסור בחקירתו פרטיים כה מהותיים, כמו הטענה שהתרחק מן ההתרחשויות וישב פאסיבי בצד על הספסל, כאשר השוטר אליעזר פנה אליו - באופן יזום - ועיכב אותו ללא כל סיבה נראית לעין, והכל מתוך התנכלות בעקבות אירוע שקרה יום קודם לכן.

39. יצוין, כי הנאשם אמנם זימן לעדות מטעמו את החבר טמסגן שנכח במקום, אך בחר שלא למסור בחקירתו את פרטי יתר החברים וכן בחר שלא לזמן לעדות את אותו חבר נוסף שישב לידו על הספסל, כפי שטען בעדותו בבית המשפט. ברי, כי לו אכן ישב הנאשם על הספסל, פאסיבי, במרחק מסוים מן ההתרחשויות, ולידו ישב חבר אחד נוסף אשר צופה בשוטר אליעזר כשהוא פונה אל הנאשם באופן יזום - כטענתו - וודאי היה אותו חבר יכול להעיד על כך.

40. לאמור, יש להוסיף, כי ב"כ הנאשם כלל לא עימתה את השוטר אליעזר בחקירתו הנגדית עם גרסה זו של הנאשם. בדומה לכך, אף אחד מעדי התביעה האחרים לא נשאלו אודותיה.

41. על ההשלכות של הימנעות מהבאת עד כבר נאמר לא אחת בפסיקה כי: "הימנעות מהזמנה לעדות של עד הגנה, אשר לפי תכתיב השכל הישר עשוי היה לתרום לגילוי האמת, יוצרת הנחה, שדבריו היו פועלים לחיזוק הגרסה המפלילה, בה דוגלת התביעה" (ע"פ 437/82 אבו נ' מדינת ישראל, פד"י לז(2) 85, 97).

הדבר יפה אף במקום בו נמנע בעל דין להציג לעד רלוונטי (דוגמת כלל עדי המאשימה שהעידו במשפט ובפרט

השוטר אליעזר) שאלה מהותית, השנויה במחלוקת (בסוגיות אלה ראו בהרחבה י' קדמי, **על הראיות** - הדין בראי הפסיקה, חלק שלישי (2003), 1648 - 1661).

42. יתרה מכך, טענת הנאשם בדבר התנכלות של השוטר אליעזר כלפיו, אינה עולה בקנה אחד עם מבחן השכל וההיגיון הישר, שכן כל שתואר ע"י הנאשם הוא אירוע קודם במהלכו ביקש הנאשם מהשוטר אליעזר לצאת מביתו, והוא אכן יצא. האירוע לא היה אלים, במהלכו לא היה כל עימות בין הנאשם לשוטר אליעזר וטענתו זו של הנאשם נסמכת רק על תחושתו האישית וסברתו שרגשותיו של השוטר אליעזר נפגעו במהלך אותו אירוע. השוטר אליעזר נשאל על כך בחקירתו הנגדית ושלל זאת בכל תוקף ולא הוצגו כל ראיות אחרות לעניין זה, לרבות עדויות בני משפחתו של הנאשם אשר נכחו באותו אירוע קודם.

43. מכל הנימוקים המפורטים לעיל, אני מוצאת לייחס לגרסתו של הנאשם משקל נמוך ביותר.

עדות עד ההגנה טמסגן קאסו:

44. מטעם הנאשם, העיד חברו טמסגן קאסו, וכך מסר בעדותו הראשית:

"ישבנו בגן הסנהדרין ביבנה... ישבנו שם בערך 11 חברים ועם מוזיקה ותוך כדי הגיע שיטור עירוני, פקחים, שאלו של מי הבוקסה, באו בגישה עוינת, אמרתי להם שזה שלי ותוך כדי העניינים התלהטו, ניסינו לדבר אתם, אמרו שיתנו קנס, ביקשו תעודות זהות, תוך כדי שאני וחברים שלו נותנים לו הפרטים שלנו אנו מבקשים שיתנו אזהרה, היתה מהומה, קצת רעש והם הביאו תגבורת, עוד ניידת או שתיים ואז נהיתה התקהלות, ניסיתי להרגיע, חלק מהחברים התיישבו על הספסל, הגיעה הניידת השניה, הם ראו את כל האנשים את המוזיקה, את הבוקסה, באו אלי ותוך כדי ניסיתי שיבטלו את הקנס, הם ניגשו לחבר'ה שישבו על הספסל, הנאשם ביניהם וניסו לעכב אותם, אמרו לו שהוא מעוכב, לקחו אותו למשטרה, ניסינו להיכנס גם ולא נתנו לנו, עמדנו בחוץ.

ש. השוטר שהגיע למקום טוען שמלקו - הנאשם, איים עליו. זה נכון?

ת. לא נכון. הייתי שם. הוא לא קילל ולא איים.

ש. הגיעה למקום פקחית.

ת. נכון.

ש. היא טוענת שהוא נצמד אליה, אמר לה שהוא מכיר אותה, שיפגע בה באמצע העבודה.

ת. לא קרה ולא נברא.

ש. היה עוד עד, פקח, שהעיד פה שהוא אומר ששמע מאחד מהחבר'ה במקום שהוא קילל ואמר שתיפגעו כמו בפיגוע, חכו חכו. זה נכון.

ת. לא.

ש. לא שמעת?

ת. לא. לא שמעתי. לא נאמרו דברים כאלו גם."

45. בחקירתו הנגדית, מסר העד כי הוא והנאשם חברים טובים מילדות. באשר לאירוע עצמו סיפר, כי האירוע התרחש בשעה 03:30 לפנות בוקר, וכי הייתה מוזיקה שהושמעה מתוך רמקול גדול, ורעש. כן, מסר כי לאחר שהפקח התחיל לרשום לו דו"ח, הוא ויתר החברים ניסו לשכנע אותו לוותר, ו"היתה מהומה". כאשר נשאל "איפה היה הנאשם?" השיב "בהתחלה ניסינו כולם לשכנע אותו ואז הוא חזר לספסל לשבת" (עמ' 47, ש' 26). עוד מסר, כי בעת שישב הנאשם על הספסל, ישבו עימו עוד 5, 6 חברים (עמ' 49, ש' 6), זאת כאמור בניגוד לעדותו של הנאשם לפיה ישב עימו עוד חבר אחד בלבד על הספסל באותם הרגעים. כן, ציין כי היה במרחק של מספר מטרים מהספסל בו ישב הנאשם, ולשאלת ב"כ המאשימה "אתה לא יודע מה קורה בין אליעזר לבין הנאשם, כי אתה עסוק בלדבר עם הפקח לוותר לך?" (שם, ש' 12), הוא משיב בחיוב, ואחר כך אומר "שמעתי חלקית" (שם, ש' 15), ושוב "אני לא שומע הכל, שומע חלקים" (שם, ש' 23), מיד לאחר מכן משנה העד גרסתו ואומר "כן שמעתי" ביחס למה שאליעזר דיבר עם הנאשם, ובהמשך כשנשאל שוב הכיצד שמע אם הוא טוען שאין לו מושג מדוע עוכב הנאשם, מילא פיו מים ולא השיב לשאלה כלל (עמ' 50, ש' 3). ביחס לדברים שהוחלפו של הנאשם לפקחית ספיר השיב "הייתה שם מהומה. היה רעש. חלק של הדברים אני שמעתי" (שם, ש' 11), והוסיף "אני שומע את החברים ומבין שמעכבים את הנאשם" (שם, ש' 20) וכן "אני לא זוכר על מה דיברו במפורט". ולבסוף, כשנשאל "אז אתה לא יודע להגיד מה היה בינו לבין הפקחית?", השיב בפשטות "לא".

46. ברי, כי על עדות כאמור לא ניתן להשתית כל ממצא עובדתי, וזאת אף מבלי להידרש לטענות המאשימה בדבר היותו של העד בעל אינטרס, בלתי מהימן, כי נערך תיאום גרסאות עם הנאשם וטענתה באשר להיותה של גרסת העד גרסה כבושה.

ג. הפן המשפטי:

עבירת האיומים:

47. סעיף 192 לחוק העונשין קובע כי:

"המאיים על אדם בכל דרך שהיא בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב או בפרנסתו, שלו או של אדם אחר, בכוונה להפחיד את האדם או להקניטו, דינו - מאסר שלוש שנים."

48. יסודות עבירת האיומים נותחו בע"פ 103/88 ליכטמן נ' מדינת ישראל פ"ד מג(3) 373 כדלקמן:

"שני יסודות לה עבירת האיומים. האחד יסוד המעשה: 'המאיים על אדם בכל דרך שהיא בפגיעה שלא

כדין בגופו, בחרותו, בנכסיו, בשמו הטוב או בפרנסתו, שלו או של אדם אחר', והיסוד השני הוא היסוד הנפשי: 'בכוונה להפחיד את האדם או להקניטו'... מניעת ההפחדה וההקניטה לשמן היא שעומדת ביסוד האינטרס החברתי המוגן בעבירת האיומים שבסעיף 192. רוצה לומר, אינטרס החברה להגן על שלווה נפשו של הפרט... מפני מעשי הפחדה והקניטה שלא כדין".

49. ואולם, בחינת תוכנו של האיום לא נעשית לפי קנה מידה סובייקטיבי של האדם כלפיו הופנה האיום אלא כדברי השופט ברנזון בע"פ 237/53 כהן נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד ח 295 בעמ' 299:

"איום הוא דבר אובייקטיבי שיש לבחון ולשקול אותו לפי הנסיבות של כל מקרה ומקרה. מספיק אם בנסיבות המלוות דרישה מסוימת במקרה הקונקרטי, עלולה הדרישה להטיל פחד או בהבלבול של אדם רגיל";

וכדברי השופט גולדברג בעניין ליכטמן (עמ' 378-379)

"מכאן שלא רגישותו או אטימותו של מי שהדברים היו מכוונים כלפיו, הם שקובעים אם יש בדברים משום איום אם לאו, אלא הערכתו של האדם הסביר, כפי שהיא באה לידי ביטוי על רקע מכלול נסיבותיו של המקרה".

50. וכן ר' ע"פ 3779/99 חמדני נ' מדינת ישראל פ"ד נב(1) 415, 408

"... יש לבחון את התקיימותו של האיום לפי אמת מידה אובייקטיבית, היינו, האם יש בדברים כדי להטיל אימה בלבו של אדם רגיל מן הישוב בנסיבותיו של האדם שנגדו הופנה האיום".

51. ועוד ב - רע"פ 2038/04 לם נ' מדינת ישראל (פ"ד ס(4) 95, בעמ' 116), בעמ' 128 שם נאמר באשר ליסוד הנפשי כי:

"בהתקיים מודעות ברמת הסתברות גבוהה, עד כדי קרבה לוודאות, כי הביטוי המאיים עלול להפחיד או להקניט את קולט האיום - הוא המאיים - כי אז מתקיים היסוד הנפשי הנדרש..."

52. הנה כי כן: ההלכה היא כי המבחן לקיומו של איום אינו סובייקטיבי. השאלה היא האם אדם מן הישוב, בנעלי מי שבפניו הושמע הביטוי, היה רואה בביטוי, באופן בו נאמר ובנסיבותיו, כביטוי מאיים או מפחיד.

מן הכלל אל הפרט:

53. בהינתן הלכה זו, נבדוק כעת את גיבושה של העבירה בנסיבות המקרה:

בעניינו, הנאשם לא טען כי תוכנם של הדברים שנאמרו אינו מהווה דברי איום, וטוב שכן. ברי, כי אמירות כגון "אני רואה כל אחד מכם בחוף הים, בלי מדים ואתם תיפגעו", וכן "אם אני מקבל דו"ח אתם תתפוצץ", ו - "אל תדאג ניפגש אני אדאג שיהיה לך טוב" - שנאמרו לפקחים ולשוטר בעת מילוי תפקידם, הינם דברי איום, וכי היצמדותו של הנאשם בגופו אל הפקחית והשוטר, מהווה איום בהתנהגות, לפגיעה בגופם, בשמם ובשלווה נפשם.

באשר להתקיימות היסוד הנפשי - המדובר באמירות ובהתנהגות שהנאשם מבצע, בסיטואציה שבה מבקשים

הפקחים ושוטר לאכוף סדר ולהפסיק הקמת רעש, בשעות לילה מאוחרות ולאחר שהמוזיקה מופסקת, המסיבה נקטעת והפקח דודי חיים רושם דו"ח לחברו הטוב של הנאשם. במקום מהומה, החברים מקיפים את הפקח וצועקים עליו שיותר ויחדל מרישום הדו"ח וטמסגן - שנטל אחריות על השמעת המוזיקה - מסרב להזדהות בפני הפקח. בשלב זה, הפקח קורא לתגבור של השיטור העירוני, ואלו מגיעים לסייע. בשלב זה, הנאשם צועק, משתולל ומתלהם, אומר לשוטר ולפקחים את דברי האיום ומאיים גם בהתנהגות. במבחן האובייקטיבי, בנסיבות העניין, אני קובעת כי יש בדברים שנאמרו ובהתנהגותו של הנאשם בכדי להוות איום קונקרטי, ממשי, וכזה שיש בו בכדי להטיל אימה בלבו של אדם מן הישוב. בנסיבות המפורטות לעיל, אין ספק כי דברי האיום והתנהגותו המאיימת של הנאשם נועדו, על מנת להטיל מורה בליבם של הפקחים ושל השוטר ובמטרה למנוע מהם לבצע את תפקידם ולהפחידם כך שיעזבו את המקום מבלי לאכוף את הסדר. לפיכך, אני קובעת, כי גם היסוד הנפשי של עבירת האיומים התקיים במקרה דנן.

ד. סוף דבר:

54. נוכח כל המפורט לעיל מצאתי את עדויות הפקחים והשוטרים מהימנות, סדורות וקוהרנטיות ואני קובעת כי יש בהן בכדי להשלים ולחזק האחת את רעותה. מנגד, ביחס לגרסת הנאשם הגעתי לכלל מסקנה כי מדובר בגרסה כבושה, בלתי סבירה וכזו שאינה מתיישבת עם השכל הישר והגיונם של דברים, מצאתי כי הנאשם נמנע מלהציג לבית המשפט ראיות רלוונטיות ונמנע מלעמת את עד התביעה, בפרט השוטר אליעזר, עם גרסתו, וכן מצאתי כי לא ניתן לייחס משקל ראייתי כלשהו לעדותו של עד ההגנה.

55. לאחר קביעת הממצאים העובדתיים, הגעתי לכלל מסקנה, כי יסודות עבירת האיומים מתקיימים במקרה שלפניי.

56. אשר על כן, במכלול הראיות, אני קובעת כי עלה בידי המאשימה להוכיח ברמת ההוכחה הנדרשת בפלילים, כי הנאשם ביצע את המיוחס לו בכתב האישום ולפיכך אני מרשיעה אותו בביצוע עבירת איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין התשל"ז 1977.

ניתנה היום, כ"א שבט תשע"ט, 27 ינואר 2019, במעמד הצדדים